

БЛАГОВѢСТИНИКЪ

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПОДКАРПАТ. РУСИНОВЪ

Редакція, адміністрація, експед..
Выдавництво Чина св. Василія В.
въ Ужгородѣ, Раковція ул. ч. 54.

Августъ
1931

Предплата на цѣлый рокъ 10 Кч.
за границею 17 Кч.; до Америки
побѣ дол. — Одно число 1 Кч.

Число
8.

Выходить 1-го кождого мѣсяця
Отвѣчат. редакторъ: о. Іоакимъ Хома ЧСВВ.

Рѣчникъ
XI.

Память 1500 лѣтія Собора Ефезскаго.

Впр. Клирови и благочестивымъ вѣрникамъ богоспасавмоъ
епархії Мукачевскої и Пряшевскої миръ и спасенія вѣдъ
Господа архіерейскимъ нашимъ благословенемъ.

ІІІ. Церковь осудила Несторія.

Несторій уже раніше дѣзнався про осужденія своєї науки и на-
ново написавъ до св. Отця Римского письмо, де змагався уменши-
ти фалшивостъ своєї науки. Тымчасомъ намовлявъ царя Теодосія II-
ого, щобы скликавъ вселенский соборъ, бо на соборѣ надѣявся побѣ-
дити и при помочи войська и своихъ прихильниківъ себе оправда-
ти. Царь Теодосій послухавъ Несторія и 19. новембра 430 р. скли-
кавъ вселенский соборъ на Сошествіе св. Духа 431 року до города
Ефезу. Делегаты Кирила Александрійського, що мали осудити Не-
сторія, прибули до Царгороду 30 новембра 430. Черезъ те справа
ще бѣльше заплуталася. Св. Кирило Алекс. знова звернувся до па-
па Римського просячи дальшихъ роспорядженъ. Папа згодився на то,
щобы вѣдложити осужденія Несторія ажъ до собору, але зъ тою
умовою, що осужденія тодѣ вже мусить точно перевестися, якщо
Несторій и на дальше буде уперто стояти при своїй ересі. Въ
особнѣмъ письмѣ до царя Папа просивъ його, щобы не допустивъ,
щобъ роздирало Церкву новыми фалшивыми науками. Больше тре-
ба цѣнити, — говоривъ Папа у своїмъ письмѣ, — интересы Церк-
ви и св. Вѣры, якъ интересы свѣтскѣ и дочаснѣ, бѣльше миръ Церк-
ви, якъ миръ поодинокихъ державъ. Проголосивъ у письмѣ, що на
соборѣ буде Його заступати и замѣсть Його предсѣдати Кирило
Александрійський и що вонъ єще побѣле своихъ трьохъ делега-
тівъ и то двохъ епископовъ Аркадія и Проекта и священ-
ника Филипа. Імъ приказавъ, щобы берегли авторитетъ Апо-

стольськоѣ Столицѣ, а колибы прийшло до сварки, нехай во-
ни самъ судять.

V. Третій вселенський Соборъ в городѣ Пресвятоѣ Богородицѣ.

До Сошествія св. Духа 431 року зобралося до Ефезу велике
число епископовъ. Соборъ зачався не 7. Юнія, якъ було постанов-
лено, а 22 Юнія, бо мусъли чекати на епископовъ и Несторія, що
живъ въ Ефезѣ, але не хотѣвъ прийти. Предсѣдателемъ бувъ, по
приказу Папы Римского Целестина, св. Кирило Александрійський,
не яко епископъ славного города Александрії, но яко папський де-
легатъ. На першомъ збораню точно розобрano nauку Христовоѣ
Церкви о злуцѣ Божої и людської природы Ісуса Христа и о
Пресв. Богородицѣ. Опѣсля розобрano nauку Несторія, Никейський
символъ, посланіе Кирила Александрійського и посланіе Несторія.
Всѣ епископы одноголосно проголосили nauку Кирила за правовѣр-
ну, а Несторія за фальшиву и єї осудили. Потому перечитано по-
сланіе Римского Отця св. Целестина ізъ собора, що відбувся въ
Римѣ, а на послѣдокъ многъ творы и nauки апостольскихъ Отцівъ,
що відносилися до оспорюванихъ предметовъ. (Св. Ігнатія, Іринея,
Діонізія и другихъ).

Отцѣ собора були добре обзнакомлені, що до спорного пита-
ння зъ nauкою св. Єфрема, Атанасія, св. Григорія Богослова, Йоана
Золотоустого и другихъ. (На концѣ перечитано 20 мѣсць ізъ спи-
сковъ Несторія, де вонъ толкувавъ свою nauку). Маючи те все пе-
редъ очима, Отцѣ собора на основѣ святихъ каноновъ и листовъ
св. Отця Целестина Римського епископа, осудили nauку Несторія,
скинули його зъ патріаршого престола и оголосили його виключе-
нимъ ізъ Христової Церкви.

Ефезський соборъ выдавъ канонъ, въ котрому слѣдуючимъ
текстомъ здефинювавъ nauку о воплощеню Сына Божого и о Пре-
святой Дѣвѣ.: „Якъ хто не исповѣдує, що Емануилъ є правдивий
Богъ и що Пресвята Дѣва Марія є Іеотокось, Богородиця, котра
родила по тѣлу Бога Слова, най буде анатема, що значить: ви-
ключений зъ Церкви“.

Върнѣ Ефезу зъ великою нетерпеливостю ожидали відъ ран-
наго ранку до позної ночі на рѣшеня вселенского Собору о Пре-
святой Богородицѣ. Коли позно въ ночі отворилися двери храму
Пресвятої Богородицѣ, въ котрому держався соборъ и коли народа
учувъ, що осужено nauку Несторія и що Пресвяту Дѣву Марію
воистину достойно и праведно єсть называть Блаженою Бого-

„Пресвята Богородице, Заступнице Мукачевска, здѣлай, щобы всѣ соединилися въ правдивой вѣрѣ.“

300 дп. одн. за каждый разъ.

родицею, Пренепорочною и Матерю Бога нашего, настала въ цѣломъ городѣ велика радость. Цѣлый городъ засиявъ свѣтломъ и всѣ прославляли св. Кирила, заступника св. Целестина, Римского Отца.

День 22 Юнія 431 р. на котрому, подержано перше засѣданя III-го вселенского Собору, бувъ найславнѣйшимъ днемъ побѣды — правды надъ фальшивою наукою, найславнѣйшимъ днемъ въ житю св. Кирила Александрійського. Делегаты св. Отца въ Його имени потвердили то рѣшеня на III-омъ засѣданю собора. Несторій не знайшовъ мира для своеї душѣ ажъ до своеї страшної смерти. Говорять, що черваки росточили йому языкъ и що згинувъ у великихъ мукахъ. Де та коли умеръ Несторій історія не записала.

(Продовження слѣдує)

Треба намъ дни святъ святити.

Христофоръ Колюмбъ мужъ, що прославився тымъ, що відкрывъ и пяту часть свѣта Америку, такъ дуже бувъ ревный въ святкованю днівъ святочныхъ, що николи въ такъ дни не выпливавъ на море, коли корабель находився въ пристанѣ. Колиже на вітвертому мори заскочила ихъ недѣля або друге яке свято, то завсѣдь находячися на кораблю вся челядь одягалася по святочному. Корабль мали въ тѣ дни выглядъ плаваючихъ церквей, въ котрихъ гомонѣли пѣснѣ на славу Господа Бога. Ну а ти дорогий христіянине, чи заховуєшъ и святкуєшъ недѣлю та іншѣ празники? Якъ нѣ, то дивись на сего великого мужа и подобно роби якъ вонь.

Рѣжницѣ мѣжъ нашою Церквою и церквою схизматицкою (православною).

Рѣжниця пята: Папа Римський.

(Продовження).

А по воскресеню, коли Апостолы були надъ озеромъ генезаретскимъ, Христосъ мавъ таку розмову зъ Петромъ. „Симоне Йоннѣвъ“ — звѣдує Христосъ — „чи любишъ мене більше, якъ тѣ прочѣ мої ученики?“ Петро відповѣвъ: „Господи, Ты знаєшъ, що я люблю тебе“. А Христосъ тодѣ каже: „Паси вовцѣ мої“. Такъ ще другий разъ и третій поспитавъ его Христосъ чи вонь Єго любить, а коли Петро все відповѣдавъ, що любить його, тодѣ Христосъ поставивъ его пастыремъ цѣлого свого стада, то є всѣхъ вѣрнихъ такожъ священиківъ и епископівъ, кажучи: „паси Овці моя, паси

їгнцы мої“, паси мої вôвцѣ, паси мої ягнята. (Йоанъ XXI, 16 17). А вôвцѣ и ягнята то всѣ вѣрнѣ Христовѣ, цѣле Єго стадо. Пасти вôвцѣ, значить провадити ихъ, стеречи вôдъ злого, давати имъ добру поживу, щобы була спасеною для ихъ душѣ и серця. Се обовязокъ доброго пастыря. Вônъ, то є Петро, має пасти вôвцѣ и ягнята то є старшихъ и молодшихъ, вѣрныхъ, священикѣвъ и епископѣвъ, словомъ, має провадити и учити всѣхъ вѣрнихъ Христовыхъ, не лише сихъ або тыхъ, але всѣхъ, що вѣрять въ науку Христа.

Але прийшовъ часъ и Христосъ покинувъ сю землю и вознѣсся на небо. Тодѣ Петро зачавъ свой урядъ пастыря цѣлої Христової Церкви. И всѣ іншѣ Апостолы и першѣ христіяне слухали св. Петра и пôддавалися єму якъ начальникови Христового стада. Петро на збраню выбирає нового Апостола Маттія на мѣсце зрадника Юды; Петро въ день Зôсланя св. Духа перший проповѣдає до народу и навертає три тисячѣ до Христової вѣры; Петро два разы забирає голосъ въ имени Апостоловъ на зборахъ жидовскої синагоги; Петро поставляє Якова першимъ Апостоломъ и епископомъ Єрусалиму; Петро на першомъ соборѣ въ Єрусалимѣ рѣшає постанову и способъ приниманя навертаючихся поганъ до Христової Церкви; — словомъ, вôдъ коли Христосъ вознѣсся на небо, Петро все и всюди выступає якъ голова и найвысший пастырь Христової Церкви.

Але св. Петро не поживъ довго, єго замучили, помер. Однакъ зъ єго смертю пастырске першенство не могло зйти зъ Христової Церкви. Христове тадо буде жити ажъ до кônця свѣта и все буде потребовати проводу и помочи у своїхъ потребахъ. Церковь Христова має бути до кônця свѣта. А якъ будова мусить мати завсѣдь фундаментъ, основу на якoй стоїть, бо инакше упаде, не устоїться, так и Церковь Христова доки буде, доти мусить мати завсѣдь свой фундаментъ то є голову. А що св. Петро померъ, то фундаментомъ, скалою, на якoй має дальше стояти Церковь Христова, є правнї наслѣдники св. Петра. И тому то, хочъ св. Петро зô свою смертю перейшовъ на небо, то однакъ єго урядъ найвысшого пастыря Христового стада такої зоставъ на земли. А кождый урядъ переходить на правного заступника,proto и урядъ найвысшого пастыря Христової Церкви перейшовъ на тыхъ заступникovъ, що по св. Петрѣ обняли єго престолъ. Самъ св. Петро назначивъ своїмъ наслѣдникомъ св. Лина, и єму передавъ всю властъ, яку дoставъ бувъ вôдъ Ісуса Христа. По св. Линѣ прийшовъ Клегъ и. т. д. ажъ до нинїшного Папы. Наслѣдниками св. Петра суть отже епископы мѣста Риму, бо

тамъ померъ св. Петро и тамъ спочиває его св. тѣло. Тыхъ римскихъ епископовъ называемо „Папами“ римскими, то значить Отцами Христовою Церкви.

Така то наука нашоъ католицкоъ Церкви про те, що кождый Папа римский є наслѣдникомъ св. Петра, є головою Христовою Церкви и найвысшимъ пастыремъ Христового стада. Такоъ науки трималися такожъ нашъ великий Отць и свѣтила цѣлоъ католицкоъ Церкви: Ириней, Василий Вел., Григорий, Йоанъ Золотоустъ, Николай, Атаназий, Кирило, и всѣ ишѣ. И всѣ вони учили такожъ, що є лише одно стадо вѣрныхъ Христовыхъ, не сто, не десять, не два, лише одно. А если одно стадо, то и одна лише Церковь и одень найвысший пастырь. Помочниковъ може бути бôльше; чимъ бôльше стадо, тымъ бôльше треба помочниковъ, епископовъ и священиковъ, але найвысший пастырь все такой одень, наслѣдникъ св. Апостола Петра, котрого всѣ мають слухати.

А якже учать про се православнѣхъ схизматики? Они кажуть, що кожда церковь, що зачисляє себе до грецкоъ, має свого верховного начальника, независимого вôдь другихъ. Отже видко, що у нихъ богато начальниковъ и з того мусить вийти таке, що кôлько головъ, тôлько и церковь. А така наука мусить довести до великого заколоту и замѣшаня. И дежъ ту що подобного до науки Христовою, до науки католицкоъ Церкви! Всьо поперекручоваве, всьо побаламучене, що въ тôмъ нѣ ладу, нѣ складу!

(Продовження слѣдує).

Як довго горить въ твоїмъ серцю гнѣвъ и не охота до ближнього, такъ довго зближеня до него буде для тебе такъ тяжкимъ дѣломъ, якъ тяжкимъ есть перескочити високу гору.

* * *

Даколи се дуже потрѣбне, щоби ты на подеякъ дѣла бувъ якъ то говорять, и слѣпий и глухий. Тогда твоя слѣпота и глухота бôльше стоить, якъ твой збръ и слухъ.

* * *

Лѣнивство, хоть меже головными грѣхами стоитъ на послѣднѣмъ мѣстѣ, однакъ въ житю чоловѣка оно найперше доводить его до зла.

Черезъ мечь до житя.

„Молодче, тобѣ кажу встань“ (Лук. 7, 15).

Кончалася субота. Сонце втомлене цѣлоденою дорогою, готовилося до нѣчного спочинку. Ще на добраничъ кидало воно остані й жмутъ золотистого промъня въ шибки домовъ галийського мѣстечка Наймъ и ховалось за гору Гермонъ.

А въ мѣсть та на передмѣськихъ оболоняхъ житя ще плило. У поднѣжа гори, въ тѣни оливныхъ деревъ, сидѣла громада мужщ инъ у довгихъ халатахъ и зъ горячковыми рухами про щось поважно осправляла. Окремо въ малбѣ долинцѣ, поперетинаной стежками, разбралися женщины въ рѣжнобарвиомъ одѣнью, зъ перепасками на чолѣ, закутанѣ въ довгѣ бѣлѣ заслоны и весело розмовляли. А ты м-часомъ нѣчъ чорною долонею затирала обриси сѣрыхъ квадратовы хъ домовъ, затемнювала останѣ краски вѣчно зеленыхъ кактусовъ, капарисовъ та мѣгдаловъ. А на синє небо випливавъ срѣбнорогий мѣсяцъ и освѣчувавъ найперше самѣтню синагогу и сусѣдний гарний домокъ священника Садока.

На кам'янихъ сходахъ, що вели въ городъ, сидѣла вдова по священнику и вдивляючись въ мѣсяцъ, надслушувала, чи не скрипить пѣсокъ на стежцѣ, звѣщаючи прихѣдъ єї сина одинака, любо Ѡ Авѣрона.

Нѣчъ була тиха и спокойна. По городъ заносило пающими розцвилихъ рожъ. З глибини городу доходило одностайнє, правильне хлюпотъня воды въ водограю. Сердемъ матери заворушивъ якийсь важкий бѣль и вона почала молитися:

„Господи, Боже Отцѣвъ нашихъ, заверни його зъ блудноѣ дороги! Опамятай його! Вѣнъ забуває Тебе збвсѣмъ!“

Вѣдтакъ сперла голову на руки и сидѣла задумана.

А водограй хлюпотъвъ... Якось такъ сумно, одностайнно хлюпотъвъ...

Крѣзъ темнѣ сѣни пересунувся заспаний невѣльникъ.

„Чи Авѣронъ ще не вернувъ?“ — спитала тихо.

„Нѣ, моя панѣ“ — вѣдповѣвъ невѣльникъ.

И зновъ задивилася въ небо и молилася горячо.

Наразъ недбалый и перетомленый ходъ перервавъ єї тишину и молитву. Передъ нею станувъ блѣдый, виснажений Авѣронъ.

„Чи се ты, Авѣроне?“

„Такъ, я, моя нене. Чи ты знова выжидала мене?“

„Ой, выжидала, выжидала зъ болемъ серця. Сядь собѣ, м旤й сыну, тутъ бѣля мене, а я тобѣ дешо розкажу“.

Сѣвъ послушно и голову положивъ на єѣ колѣна, а вона гла-дила його буйнѣ кучеры та при блеску мѣсяця глядѣла въ його облича.

„Авѣроне, який ты блѣдий, перетомленый! Тажъ тобѣ щойно двайцятый рокъ, а ты вже якъ старець“.

„Ой, такъ, мамо, — я молодий старець“.

„Не годится такимъ бути. Треба вже разъ рѣшуче збрвати зъ тымъ способомъ житя“.

„Мамо, не можу... не можу!“...

„Треба, синочку, конечно треба. Тижъ винищуешь свої моло-дѣ силы та знеславляешь цѣлу родину. Ось, нынѣ ты зновъ зломавъ суботу. Авѣроне, покинь уже цю блудну дорогу. Почни жити іншимъ житемъ!“

„Мамо, не можу. Спосѣбъ житя — се-жъ не одягъ, що його сьогоднѣ вдягнешъ, а завтра скинешъ“. „Сыну ты ще молодий — ще найдешъ у собѣ настѣлько силы, щоби збрвати зъ теперѣшнимъ житемъ. Сыну зроби се зъ любови до мене твоєї матери, що тобѣ найбѣльшого добра бажає“.

„Якъ щобъ я мавъ силу... то..., але...“

„Рѣшися, м旤й любый. На поправу нѣколи не позно. Розбрви сѣ пута, що тебе такъ скували и поневолили. Одружися, якъ іншѣ, а все буде гараздъ...“

„Мамо, прошу тебе, не говори про се. Навѣщо здалася менѣ дружина? Навѣщо здалось менѣ цѣле се житя? Що воно може ще менѣ дати? Я вихиливъ уже його чашу до дна и се мене упило и пересытило. Я пересыченый, перетомленый до краю“.

Глянувъ своїми великими примрачеными очима въ єѣ блѣде лице и нагло збрвався на ровнѣ ноги. Виглядавъ страшно.

„Авѣроне, що тобѣ!“

„Мамо, менѣ надоѣло житя — я не хочу жити“.

„Дитино, такъ не можна говорити“.

Наразъ простягнувъ вонь руки до матери, вхопивъ єѣ за оде-жу и потрясаючи цѣлымъ вѣтѣломъ, кричавъ гейбы зойшовъ зъ розума:

„Мамо, ты житя менѣ дала — вѣдоми його вѣдь мене... вѣ-доми! Навѣщо здалася воно менѣ?“.

(Продовження слѣдує).

ТВОГ YcneHic.

*Твое Успене, Дъво Маріє,
Святымъ въ пъсняхъ, словахъ, псалмахъ,
Въ Твоямъ Успеню наша надъя,
Ты намъ вказала до неба шляхъ.*

*Въ Твоемъ Успеню, Маріє Мати,
Ты насъ не лишишь бѣдныхъ сиротъ,
Ты не дашъ дармо намъ пропасти,
Хоть все пропаде, минеся свѣтъ.*

*Хто лишь до Тебе идетъ молитвами
Зайде у Тебе певный пріютъ,
Той не зине вбитый гръхами,
Того вратуешь въдъ адскихъ путъ.*

*Радуйся Дъво, Мати Маріє,
Потъхо, щастє бъдныхъ сирôтъ,
Ты намъ поможеишъ, въ Тобъ надъя
На красиу долю; на лъпший свѣтъ.*

四庫全書

Не зывай имени Господа Бога твого на даремно.

Слова означають, що мы не повиннъ вымовляти Божого имени беъ належного ушанования. Пôдъ Божимъ именемъ мы розуміємо не лише слово Богъ, але радше величъ Г. Бога. У съй Божой заповѣди, якъ и въ кождой іншой Г. Богъ щось приказує, а щось заказує, забороняє.

Въ съй заповѣди Г. Богъ приказує, щобы кождый чоловѣкъ выявлявъ належну честь Його Божой величъ, бо Богъ є Господомъ безконачно величъ и доброты, якъ то мы читали въ попередныхъ чи-слахъ Благовѣстника.

Ту почесть и пошану для Господа Бога маємо такъ заявляти, що часто будемо зывати Його святе имя набожно и сердечно, особливо на початку дня, въ потребахъ и у хвилѣ мерти.

Коли хрестимося, або коли молимося, скидаємо калапъ зъ головы, бо тодъ вымовляємо имя Боже. Робимо се, щобы заявити честь для Господа Бога. Коли мы стрѣнемо якогось славного чоловѣка, а навѣть коли хтось на дорозѣ стрѣне свого приятеля, то скидає калапъ и кланяється йому, бо тымъ способомъ заявляє ѹому честь. Такимъ способомъ и мы заявляемо честь Г. Богу. Славный астрономъ (звѣздарь) Нютон мавъ велику почесть для имени Г. Бога; вонъ вѣслонювавъ завсѣды и схилявъ свою голову коли хто передъ нимъ вымовивъ имя Боже. Свята Церква надѣляє кождого вѣдпустомъ 25 днївъ, хто вымовить впобожно имя Ісуса и Марії А въ „Отче наши“ просимо, щобы Його святе имя святилося. Та не лише мы повиннъ зывати имя Боже набожно, зъ серцемъ повнимъ любови до Бога, але мы повиннъ зывати Його часто. Тому то гарнымъ христіянскимъ звычаємъ є молитися, зывати имя Боже на помочь кождого рана, коли встаємо, кождого вечера, коли лягаємо спати передъ ъдою и по ъдѣ, на початку и на конци працѣ. Отже коли щось починаємо або кончимо молїмся, призоваймо имя Боже набожно и сердечно, або принайменше перехрестїмся. Святый Апостолъ Павло казавъ першимъ христіянамъ: „Все що лише дѣлаєте въ словѣ або въ дѣлѣ, все въ имѧ Господа Ісуса Христа дѣлайте. Въ той способъ мы собѣ зднаємо благословеня Боже на нашъ працѣ и труды, а за кожде навѣть найменше дѣло, велику нагороду, бо Спаситель обѣцює, що нагородить.

навѣть чашу студеноѣ воды подану ближньому въ Його имени. Найбѣльше однакъ треба намъ взывати Божого имени та имени Иисуса и Марії въ годинѣ смерти. Тогда діяволь ворогъ нашоѣ душѣ хоче насъ побѣдити и погубити на вѣки. Та въ имени, Иисусъ мы маємо велику охорону. Все, що лише будемо просити въ имени Иисуса дасть намъ Богъ (Йоанъ 16, 23) то тимпаче дасть и побѣду у хвилѣ смерти. Въ имени Иисуса апостолы дѣлали великѣ чудеса: Св. Петро разъ коли входивъ до храму, побачивъ хромого, що просивъ його милостинѣ. Св. Петро сказавъ: золота и срѣбла немаю, але що маю дамъ тобѣ, въ имя Иисуса Христа Назорея встань и ходи. И хромый вѣдь уродженя зачавъ ходити. Въ имя Иисуса апостолы и вѣрнѣ проганяли чортовъ. Діяволь дрожить коли почує те святе Імя. На имя Иисусъ каже св. Павло має клякати всяке колѣно не бесныхъ, земныхъ и пôдземныхъ.

Таку то велику силу давъ намъ у руки Г. Богъ, въ имени Свого Единородного Сына. Лише треба, щобы мы навчилися набожно та зъ любовю призывасти тѣ святы імена.

Мѣсячне намѣреня на мѣсяць Августъ.

Для членовъ Апостольства Молитвы.

Святкувати Недѣль.

Святе письмо каже: „Не самимъ хлѣбомъ жиє чоловѣкъ, але словомъ Божимъ.“ Люде звичайно працюють цѣлый Божий тыждень ажъ до недѣлї, щобы лише роздобути поживы для тѣла, щобы прокормити його, одягати його, дати йому дахъ надъ головою. Але то не выстарчить для чоловѣка, бо чоловѣкъ то не є лише тѣло, тому и не доста йому хлѣба и одѣння, вѣнъ має душу, тому и потребує корму для душѣ, потребує одежь для душѣ и мусить постаратися и про домъ для душѣ. Душа кормиться словомъ Божимъ, а ъда душѣ се ласка Божа а хижка и домъ нашоѣ душѣ має бути небо. Отже и про те все для душѣ мы мусимо старатися.

Коли мы цѣлыхъ шѣсть днївъ гаруємо, щобы подбати про тѣло, то треба хочь одну днину посвятити, щобы подбати про душу, бо душа вартнѣйша вѣдь тѣла, бо за єї спасеня умеръ Христосъ Господь. Такий день въ якому мы маємо старатися про свою душу є недѣля. Однакъ треба ту недѣлю такъ пережити, щобы вона намъ принесла спасеня, бо не одинъ ту недѣлю такъ святкує, що ще бѣльше ображас Господа Бога.

Не досить, абы вѣдомъ святкувати достойно недѣлю, залишити всяку роботу, не орати, не копати, не рубати, не садити, не пити, не райбати платя. Щобы свято перебути недѣлю, по перше треба выслушати цѣлу Службу Божу. Не досить бути на утрени и вечѣрни треба бути таки на Службѣ Божої. Хто безъ причины залишає Сл. Божу, грѣшить и то тяжко грѣшить, а коли бы не дай Боже, хто умеръ у такомъ грѣсѣ то на вѣки загине.

Часто буває, що одинъ священникъ мусить обслугувати много сѣль, черезъ те въ кождомъ селѣ не є кождоѣ недѣлѣ Сл. Божоѣ, але Сл. Божа разъ въ однѣмъ селѣ, разъ въ другомъ. Отже коли въ даномъ селѣ не є Служби Божої, то люде мають ити на Службу Божу до сусѣдного села, хиба що село є дуже далеко, або потягнала хвиля.

Колько то є людей, що не хочуть ити на Службу Божу до другого села, хоть сусѣдне село є близько, отъ погодини або година ходу. Вони выслушаютъ у себе обѣдницѣ и думаютъ, що вже доста, а то не доста.

Кромѣ выслушання Служби Божої, до чого то мы обовязанѣ подъ тяжкимъ грѣхомъ, до доброго святкування недѣлю дуже причиняється приниманя св. Тайнъ Покаяння (сповѣди) и св. Причастія. Черезъ тѣ тайны мы очищуюмо свою душу зъ грѣховъ та скрѣплюмо небеснымъ кормомъ. Нема ничего милѣйшого для Божого ока якъ душа чиста и повна Його пресвятої ласки.

У недѣлю годиться, щобы мы читали побожнѣ книжки и новинки передовсѣмъ житя святихъ и катехизмъ. Якъ то люди були бы щасливѣ, коли замѣсть коршмы та піятики въ недѣлю, знали Церкву Божу, слухали побожно Служби Божої та вчитувалися въ його святий законъ.

ДѢЖИТЬ СВЯТЫХ

Заступникъ на мѣсяць Августъ.

Св. Стефанъ Папа Римский.

Папа Римский св. Стефанъ родився на початку третього столѣття по Христу въ Римѣ. Вѣдь першоѣ молодости уже заявлявъ велику склоннѣсть до духовного стану. Зоставши вѣдомъ священникомъ,

сповнявъ свой священичий урядъ зъ такою ревностю и вѣрностю, що коли Папу св. Лукія ведено на мученичу смерть, то св. Лукій просивъ, щобы на його мѣсто поставлено Стефана. И дѣйсно року 253-ого видимо Стефана на Римскомъ Престолѣ, яко наслѣдника св. Петра.

Въ тыхъ тяжкихъ для христіянъ часахъ св. Стефанъ бувъ правдивымъ отцемъ для своихъ вѣрныхъ овечокъ. Много поганъ видячи такого милосердного христіянского пастыря, переходили на Христову вѣру. И хоть ихъ опосля за то мучено и силовано, щобы вѣстули вѣдь почитаня правдивого Бога, вони однакъ волѣли пострадати свое житя, якъ вѣдречися Христовоѣ науки. И такъ перетерпѣли мученичу смерть въ тѣмъ часѣ наверненѣ св. Стефаномъ: воиниачальникъ Немезій и його дочка Люцила, Симфроній заступникъ Немезія. Судія Олімпій, побачивши при ро справѣ зѣ Симфроніемъ очевидне чудо, именно, що золота статуя божка, що стояла въ судѣ, на одно слово Симфронія розсыпалася въ кусники, навернувшись на христіянску вѣру вразъ зѣ своєю женою Ексуперією и сыномъ Теодуломъ. Коли Папа Стефанъ довѣдався протѣ, привавъ усѣхъ до себе, охрестивъ ихъ и приготовивъ до мученичої смерти, що наступила колька днївъ познѣйше. Незадовго потомъ замучено дванацять священниківъ. Тлїннѣ останки тихъ Божихъ угодниківъ похоронивъ одинъ побожный христіянинъ, именемъ Тертулій. За то поставили його передъ судъ и засудили на смерть. Його святе тѣло похоронивъ самъ св. Стефанъ. Въ концѣ прийшла черга и на самого первосвятителя.

Высланѣ царемъ Валеріяномъ поспаки, напали дня 2 августа 257 року на св. Стефана въ храмѣ Божомъ вѣдрували йому голову на власномъ сѣдалищѣ за престоломъ. Се сѣдалище ще нынѣ показують у катакомбахъ при церкви св. Севастіяна. Сей папа, що носивъ имя первого мученика Христової Церкви св. Стефана вызначався таїть само великою ревностю о славу Божу, надзвычайною неустрешимостю и вѣдагою въ боротьбѣ за Божї права и понѣсь мученичу смерть за справу св. Церкви, якъ и його іменникъ.

Плащаниця що обвивала тѣло Спасителя.

Дня 24 мая въ италійскому городѣ Туринѣ, въ катедральному храмѣ, выставлено для публичного почитаня старинну плащеницю, що євъ колись Йосифъ зъ Арематеї купивъ и въ яку бувъ обвивъ мертвe тѣло Г. Нашого Ісуса. Велика сила народу з'їхалася на той

чась до Турина, кождый хотѣвъ видѣти найденійшу памятку, що дуже рѣдко выставляють до публичного огляданя.

Послѣдній разъ выставлено ту плащаницю 1898 року и тогды переведено надъ нею науковий дослѣдъ. Хемично анализовано плямы и цѣлу матерію. Выслѣды показалися дуже цѣкавими. Показалось, що тканина полотна є дуже стара, и має найменше якихъ девятнайцять сотъ лѣтъ; форма и розмѣръ згаданої плащаницѣ вѣдома формъ и розмѣрови тихъ плащаниць, що при похоронахъ уживали жиды въ часахъ нашего Спасителя. Якже могла та плащаниця зберегтися лжъ до нашихъ часобъ? А збереглася вона въ дуже доброму станѣ.

Вже св. Апостолы звертали на неї свою увагу, якъ на найбільший скарбъ. У св. Евангелію, згадуючи про похоронъ Ісуса, кождый евангелистъ зъ особливымъ натискомъ оповѣдає звѣдки та плащаниця взялася. Подають евангелисти що Йосифъ зъ Аrimатеї є купивъ и нею обвивъ Христове тѣло й въ нїй похоронивъ Ісуса въ гробѣ. Описуючи святе Христове воскресеня, съ самѣ евангелисты знову згадують за плащаницю зъ найбѣльшою точнѣстю, и кажуть, що побожнѣ жоны ту плащаницю нашли въ гробѣ и описують якъ та плащаниця була звинена и въ якому мѣсцѣ лежала. Тому дуже природною рѣчю, що св. Апостолы и побожнѣ жоны забрали збѣ собою сю плащеницию и якъ найдорожший скарбъ переховували и передавали христіянамъ. Теперь плащаниця є власностю італійського королівського роду Савоївъ. Вона довга на 4 метри и 40 центиметрівъ, широка на 1 метръ и 40 центиметрівъ.

Половина плащаницѣ лежала пôдъ тѣломъ Ісуса Христса, а друга половина се тѣло зъ верха накривала. И на той плащаницѣ вѣдоми слѣди Христового тѣла и видко на якїй части яка рана находилася и колицо тихъ ранъ було, видко и форму лиця.

Читайте и ширьте Благовѣстникъ!

Приєднуйте новихъ предплатниківъ!

НОВОСТИ

Правдиве свѣдоцтво про житя въ большевіѣ зложивъ м. и недавно нашъ Стефанъ Баранъ изъ Дрогобиччины, який зъ кінцемъ юнія с. р. вернувъ якъ военый полоненый зъ Росії проживши тамъ 6 лѣтъ.

Вже самъ його зверхній выглядъ звернувъ заразъ на себе увагу, збуджуючи спбвчутя. Извъ його лица вбдзерклювався большевицький рай... Коли только высѣвъ въ Дрогобичѣ зъ вагону, збѣглися заразъ до него люди, щобы оглянути живий скелетъ — чоловѣка, скелетъ, покритий скрѣю краски, якъ земля.

Стефанъ Баранъ, найдовся межи своїми, заплакавъ зъ радости, як дѣтина, а дале почавъ цѣкавымъ оповѣдати про недалекий „рай пролетарівъ“. Щиро визнавъ, що большевія — то страшне пекло, де чоловѣкъ чоловѣку вовкомъ. Житя у страшной нуждѣта поневѣрцѣ: на єї змалюваня нема слобвъ. Не памятає, коли ъвъ мясо; солонину и масло ъвъ еще передъ 4 роками. Люде жиуть квашеною капустою, крумпями и хлѣбомъ. Все на картки; жий, якъ хочешъ, коли одержишъ придѣль: 5 покладкобвъ за 10 рублѣвъ, лѣтру молока за 1·80 рубл. Зъ дня на день усе хилиться до руїни. Фабрики только денеде чиннѣ, зелѣзницѣ неподобнѣ до зелѣзниць ъдешъ и стаєшъ въ полѣ; паровозъ уже дале не поїде, зопсуваєшъ щось у ньому и мусишъ ждати на другий. По двбрцяхъ громади бездомныхъ дѣтей: обдерть, бруднѣ, попухлѣ зъ голоду; жебрають, крадуть, а найчастѣйше работують. По мѣстахъ domы валяться, окна позакрыванѣ дошками. Народъ, гнобленый ГПУ, просить Бога войни у переконаню, що Совѣты тодѣ розлетяться въ куснѣ. Бо хто скоче воювати? Чи той воякъ, що якъ лѣто, такъ зима въ поплотняныхъ мундурахъ, чи роботникъ, що за нужденій охлапъ робить якъ скотъ, а жиє якъ собака?..

Не сумнїваємося, що се свѣдоцтво щире та вѣрне. Зрештою, про се чуємо и вѣдь самыхъ комунистовъ, якѣ розчарувавши въ комунізмѣ, утѣкають зъ „ряю“ и те саме на дняхъ сказавъ и польский посолъ Мацкевичъ, який ъздивъ туды зъ торговельною мисією.

Страшный самосудъ надъ большевикомъ — безбожникомъ. У мѣсцевости Сантина-

маи, въ Мексицѣ, посля богослуженя въ городской катол. церкви, вийшовъ на проповѣ-

дальницю большевикъ — безбожникъ и почавъ выголошувати агитацію, антирелигійну мову. Се такъ дуже обурило присутніхъ въ церкви людей, що якъ стой стягнено безбожника зъ проповѣдальницѣ, виведено зъ церкви и на очахъ численноѣ товпы повѣщено його.

У большевіѣ церкви самъ „добровольно“ замыкаються, а мерцѣ платять податки. Щобы бодай на антирелигійному фронтѣ здѣйснити пятилѣтку, наложили большевики на конфесійнѣ громады такъ великѣ податки за користання церквами, що ихъ вѣрнѣ ниякъ не всиль заплатити. Черезъ то автома-тично замыкаються церкви та оголошується, що сама люд-ність ихъ „добровольно“ зам-кнула.

Протикомунистична акція. Въ Нью-Йорку повставъ коми-тетъ зложений зъ близько 100 визначныхъ представниківъ американського громадянства. Комитетъ поставивъ собѣ за цѣль поборювати комунізмъ при помочи промислового бой-коту и протипропаганды. Въ складъ комитету входить за-ступникъ головы федерації пра-цѣ и б. американський амбаса-доръ въ Берлінѣ Джерардъ. Листа приклонниківъ сего коми-тету зросла вже до 600 членовъ. Вони высловлюються проти при-

знаня Совѣтобъ злуч. Держа-вами, доки СССР не сплатить шкодъ, якъ Злученъ Державы потерпѣли зъ причини конфіс-каты большевиками американ-скихъ добръ на теренѣ СССР. До сего комитету мають при-ступити представники Франції, Белгії, Англії, Нѣмеччини, Италії. Канады и балканськихъ державъ. (ПАТ).

Зб схизми на греко католи-цизмъ. Въ Катедральному Храмѣ св. Лаврентія въ Генуї въ Италії давний російський кон-сулъ Александръ Алексєевъ разомъ изъ одною wysokoю дамою зложили вѣроисповѣданя та по-кинули православну схизму.

Въ Америцѣ епископъ Алба-ни розпочав перший процесь въ дѣлѣ проголошеня одної Ин-діянки блаженною. Вона назива-ється Катерина Текакуїта. Єї названо Могавською лелією (мо-гавки индійське дике племя). Ро-дилася 1656. року. Єї отець бувъ поганиномъ, а мати хри-стянкою. Єї побожне жите звернуло увагу всѣхъ. Господь Богъ находитъ вѣрнѣ душѣ ме-жи всякими народами а навѣт-дѣти дикихъ народовъ можуть-бути святыми.

Большевицька жандармерія въ Минску въ тюрмѣ розстрѣляла 4. священниківъ, закидаючи имъ контреволюцію. Єще въ тюрмѣ 14. дух. особъ жде така доля.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородѣ
поручає слѣдуючѣ книжки:

Молитвеник христіянської родини. Оправлений в полотно 18 Кч з поштовою засилкою 22 Кч.

Голос душі. Молитвеник для членів Апостольства Молитви; оправлений в полотно 20 Кч, з поштовою засилкою 22 Кч.

Молитвеник для укр. католицького народу. Оправ. в полотно, 12·50 Кч з поштовою засилкою 13·70 Кч.

Кровава Незабудька або Хрестна дорога Спасителя. містить читаня і молитви о Страстях Христових. Ціна 6 Кч, з пошт. 7 Кч

Хвалите Господа. Молитвеничок для інтелігенції, печатаний на 2 фарби, маленького формату 6×10. Ціна 13 Кч, з поштою 13·80Кч.

Церковні Пісні (з нотами), містить 301 пісень. Ціна 20 з поштою 21·20 Кч.

Коляди (з нотами) Містить 80 коляд.. Ціна 12. з пошт. 12·80 Кч

Коляди (без нот). Містить 52 коляд Ціна 3·20, з пошт. 3·80 Кч.

За всіх молишися Благая. 31 наук на місяць май. Брошура 20 Кч з поштовою засилкою 22 Кч.

Хліб життя. 31 проповідей про любов Ісуса Христа в Найсв. Євхаристії. Брошура 33 Кч. з пошт. засилкою 37 Кч.

Гомілійні науки на неділі (на зачалах Апостолів). Брошура 40 Кч, з поштовою засилкою 44 Кч.

Великопосні проповіди. Ціна 5 Кч з пошт. засилкою 5·80 Кч.

Популярні катехитичні проповіди для католицького народу.

Часть I. Про віру Часть II. Про надію и любовь. Кожда части творить творить окрему книжку. Теми проповідей дуже актуальні.

Ціна по 20 Кч. за один прим. з поштою 21·80 Кч.

Божественний Спаситель. Нарис житя Ісуса Христа. Брошура 24 Кч, з поштовою засилкою 28 Кч.

Надгробні слова. Брошура 5 Кч, з поштов. засилкою 5·70 Кч

Подруже право в новім кодексі церковнім зладив Д-р Г. Лакота епископ-помічник в Перемишлі Ціна 22 Кч, з пошт. 24 Кч

Католицький катехизм, Д-р Шпираго. Часть I. II., и III.

В I. часті широко виложена наука св. кат. віри, в II. говориться про науку обичаїв а в III. виложена наука, про Средства ласки. Книжки брошувані, кожда окремо. Ціна їх така:

Ч. I. и II. по 20 Кч, з пошт. 24 Кч. III. 18 Кч з пошт. 22· Кч.

Історія біблійна Старого завіта ч. I. і II. Ціна одної книжки брош. 14 Кч, з пошт. засилкою 18 Кч.

У Стіп Учителя містить 204 читань для священиків стор. 380.

Ціна 16 Кч, з поштовою засилкою 17·20 Кч.

Вічні правила. Брошура 10 Кч., з пошт. засилкою 11·20 Кч.

Сім слів І. Христа на Хресті. Брошура 7·20 Кч, з поштовою засилкою 8 Кч

Христіянська невіста. Брошура 6·50 Кч., з пошт. засилкою 7·30 Кч.

Геройська любовь. Повість з середновічних часів, брошура 5 Кч, з поштовою засилкою 5·80 Кч.

Основні правила провідник житя для христіянських родин. Ціна 2 Кч, з поштою 2·60 Кч.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородѣ

поручає слѣдуючѣ книжки своєго изданія:

Слово про св. Церковъ Христову. Брошура, сторонъ 20.

Содерганиe: 1. Колько есть Церквѣ Христовыхъ, 2. Котра есть правдива Христова Церковь? 3. Почему упознати, ци належить дакто до правдивої Церкви Христової. — Опроверженіе закидовъ противниковъ.

Цѣна одного примѣрника 1 Кч вже зъ почтою.

Роздумай то добре. На рускій языкъ переклавъ о. В. Желтвай.

Ізданіе I. Содержить науки о цѣли чоловѣка, о грѣхѣ, о смерти, о судѣ, о пеклѣ, о чистилищи, о небѣ и о сповѣди. Сторонъ 160.

Брошуроюна стоитъ 5 Кч, зъ почтою 5·80 Кч.

Путь Спасенія. (Св. Миссія въ образахъ). Ся прекрасна книга по-

винна быти въ каждой хижѣ. Въ ней суть науки о майважнѣйшихъ рѣчахъ для спасенія души. Прикрашена около 40 образами.

Цѣна 4 Кч, зъ почтовою засылкою 4·80 Кч

Житя и Смерть. Брошура 4Кч, зъ почт. засылкою 5·80 Кч.

Кто яко Богъ. Брошура 4 Кч, зъ почтовою засылкою 5·80 Кч.

Стойте въ вѣрѣ. Листъ I. Про походженя св. Духа отъ Отца

и Сына, стор. 8. Листъ II. Оборона чести П. Дѣви Марії,

сторъ 8. Цѣна обохъ брошуръ разомъ 60 гел., зъ почт. зас. 80 г.

Протиалькоголичнѣ брошурки: 1. „Пяницамъ на закуску“,

2. „Погарчикъ для тверезыхъ“, 3. „На здоровля“. Цѣна

брошур 1·20 Кч, зъ почтовою 1·80 Кч.

Гриць Заливайко. Ся книжечка написана стихомъ и описує

житя пяницѣ одъ рождества лажъ до смерти. Книжка прикра-

шена 19 образками нашого славного подкарпаторуского ма-

ляря проф. О. Бокшая. Стоить зъ почтою 1·40 Кч.

Чудо якихъ мало, або сила правды. Проти алкогольна бро-

шура. Цѣна 50 гел., зъ почтовою засылкою 80 гел.

Образдѣ 100 дарабовъ стоить 6 Кч, зъ почтою 6·80 Кч.

Образець Матери Божої Мукачевскої съ пѣснею на оборотѣ.

Цѣна одного примѣрника 20 гел. зъ почтою 40 гел.

Засылається лемъ за готовъ грошъ або запослѣплатою (dobirka)

Листы и грошъ треба засылати на адресу:

Выдавництво Чина св. Василія Великого, Ужгородъ,
Раковци улица число 54.

Листы изъ заграницы треба адресовати такъ:

Vydavničtvo Čyna sv. Vasilija Velikoho, Užhorod.
Rakovci ulica č. 54. Podkarp. Rus. ČSR. — Europa.